

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδομος

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

3 Ἰουνίου 1879

Σφραγὶς
Διοικητικοῦ τοποτηρητοῦ Μεγαρίδος ἐπὶ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου]

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καποδιστρίου ὁ ἀδελ-
φὸς αὐτοῦ Αὐγουστῖνος ἀνεκπερὶχθή κυβερνήτης
τῆς Ἑλλάδος τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1832. Ὀλίγον
ὅμως καιρὸν μετέπειτα, ἐν Μεγαρίσι, οἱ ὑπὸ τὸν
Νοταρᾶν συνηγμένοι πληρεξούσιοι συνέστησαν τὴν
ἀντικυβερνητικὴν λεγομένην κυβέρνησιν, ἥτις κα-
τήργησεν ἐν ταῖς σφραγίσιν αὐτῆς τὸν «Φοῖνικα»
καὶ ἐπανέφερε τὴν «Ἀθηναῖν», σύμβολον τῶν σφρα-
γίδων τῆς Ἑλλάδος πρὸ τοῦ Καποδιστρίου.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.—Μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια: ἰδὲ σελ. 321.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Ἐν ᾧ ἐκτίθενται πράγματα, συμβαίνοντα εἰς
μόνους τοὺς Ἀμερικανικοὺς σιδηροδρόμους.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξηκολού-
θει ἀκωλύτως τὸν δρόμον τῆς, παρήρχετο τὸ
φρούριον Σώδερς, διέβαινε τὰ στενά τῆς Σεγένης
καὶ ἀφικνεῖτο εἰς τὰ στενά τοῦ Ἐβανς. Κατὰ τὸ μέρος
ἐκεῖνο ὁ σιδηρόδρομος ἐφθάνεν εἰς τὸ ὕψιστον αὐτοῦ σημεῖον, ἥτοι ὀκτὼ χι-
λιάδας ἐνενήκοντα καὶ ἓνα πόδας ὑπὲρ τὴν
ἐπιφάνειαν τοῦ Ὀλεανοῦ. Οἱ δὲ ὀδοιπόροι κα-
τήρχοντο πλέον ἐκεῖθεν μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ δι-
' ἀπεράντων πεδιάδων, ἃς ἡ φύσις αὐτὴ εἶχεν
ἰσοπεδώσει.

Ἐκεῖ ἀπεσπάτο τοῦ μεγάλου κορυμοῦ τοῦ σι-
δηροδρόμου ἡ πρὸς τὸ Δένβερ διακλάδωσις, τὴν
κυριωτάτην πόλιν τοῦ Κολοράδου. Ἡ χώρα ἐ-

κείνη πλουτεῖ μεταλλείων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου,
καὶ περιέχει ἤδη πλείους τῶν πεντηκοντακισχι-
λίων κατοίκων.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶχον ἤδη διανυθῆ ἐπὶ
τρία ἡμερονύκτια χίλια τριακόσια ὀγδοήκοντα
δύο μίλια ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, τέσσα-
ρες δ' ἔτι ἡμέραι καὶ τέσσαρες νύκτες ἔμελλον
κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ν' ἀρκέσωσι μέχρι Νέας
Ἰόρκης, καὶ ὁ Φιλέας Φόγ ἔμελλεν οὕτω ἐντὸς
τῶν ὀρισμένων του προθεσμιῶν.

Διαρκούσης τῆς νυκτὸς παρήλθεν ἡ ἀμαξο-
στοιχία δεξιόθεν τοῦ πεδίου Οὐώλβα, ὃ δὲ πο-
ταμὸς Λοτζ-πὼλ ἔρρεε παραλλήλως πρὸς τὴν σι-
δηρᾶν ὁδόν, παρακολουθῶν τὴν εὐθείαν με-
θόριον γραμμὴν μεταξὺ Ἰόμιγγ καὶ Κολοράδου.
Τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἀφικνοῦντο οἱ ὀδοιπόροι εἰς
Νεβράσκαν, παρήρχοντο ἐγγὺς τοῦ Σέτζουικ,
καὶ προσήγγιζον εἰς τὴν κώμην Ἰουλιαν, κειμέ-
νην παρὰ τὸν μεσημβρινὸν κλάδον τοῦ ποταμοῦ
Πλάττη.

Ἐκεῖ ἐνεκαινίσθη τὴν 23 ὀκτωβρίου 1867
ὁ Εἰρηνικὸς σιδηροδρόμος, οὗτινος ἀρχιμηχανι-
κὸς ὑπῆρξεν ὁ στρατηγὸς Δότζ. Ἐκεῖ ἐσταμά-
τησαν αἱ δύο κραταιαὶ ἀτμομηχαναί, σύρουσαι
ἑνέα ἀμάξας πλήρεις προσκεκλημένων, ἐν οἷς
καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Θωμᾶς Διούραντ. Ἐκεῖ
ἀντήχησαν αἱ ἐπευφημίαι· ἐκεῖ οἱ Σιου καὶ οἱ
Πώουνοι παρέσχον τὸ θέαμα μικροῦ ἰνδικοῦ πο-
λέμου· ἐκεῖ ἀνεφλέχθησαν τὰ πυροτεχνήματα·
εἰεὶ τέλος ἐδημοσιεύθη, ἀπὸ φορητοῦ τινος τυ-
πογραφείου, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῆς ἐφημερίδος
«ὁ Σκαπανεὺς τοῦ σιδηροδρόμου.» Οὕτως ἐωρ-
τάσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης ἐκείνης σι-
δηρᾶς ὁδοῦ, ἥτις, ἀγωγὸς προόδου καὶ πολι-
τισμοῦ, ἠνοιχθή δια τῆς ἐρήμου, προορισμὸν ἔ-
χουσα νὰ συνδέσῃ πρὸς ἀλλήλας πόλεις, αἵτι-
νες δὲν ὑπῆρχον μὲν εἰσέτι, ἔμελλον ὅμως ν' ἀ-
ναδύσωσιν ἀπὸ τῆς ἀμερικανικῆς γῆς, πρὸς τὸ
σύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς, ἰσχυροτέρας τῆς λύ-
ρας τοῦ Ἀμφιόνο.

Τὴν ὀγδὴν προεῖνὴν ὥραν ἡ ἀμαξοστοιχία
εἶχε παρέλθει τὸ φρούριον Μάκφερσον, ἀπέχον
τριακόσια πενήκοντα ἑπτὰ μίλια τῆς Ὀμά-
χης. Ὁ σιδηρόδρομος παρακολούθει ἐπὶ τῆς ἀ-
ριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ μεσημβρινοῦ κλάδου τοῦ
Πλάττη πάντας τοὺς ἰδιοτρόπους αὐτοῦ ἐλι-
γμούς, τὴν ἐνάτην δὲ ὥραν ἐφθάνον οἱ ὀδοιπό-

ροι εἰς τὴν σπουδαίαν πόλιν τοῦ Βορείου Πλάτ-
τη, ὠκοδομημένην μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων
τοῦ μεγάλου ἐκείνου βεύματος, ἐνουμένων περὶ
αὐτὴν εἰς μίαν μόνην ἀρτηρίαν, ἧς τὰ ὕδατα
μῖγνυνται πρὸς τὰ τοῦ Μισσοῦρῆ ὀλίγον ὑπεράνω
τῆς Ὀμαάχης.

Οἱ ὁδοιπόροι ὑπερέβησαν τὸν ἑκατοστὸν πρῶ-
τον μεσημβρινόν, ὁ δὲ κ. Φόγ καὶ οἱ συμπαίκτη-
ρές του ἀνέλαβον τὸ παίγιόν των, καὶ οὐδεὶς
περὶ αὐτοὺς παρεπονείτο κατὰ τοῦ μήκους τῆς
ὁδοῦ. Ὁ Φίξ εἶχε κερδήσει κατ' ἀρχὰς γυνείας
τινάς, καὶ ἔχανεν ἤδη πάλιν, ἀλλ' ἐφαίνετο ἐμ-
παθῶς εἰς τὸ παίγιον προσηλωμένος, ὅσον καὶ
ὁ κ. Φόγ. Τὴν πρῶταν ἐκείνην ἡ τύχη πύδῃσεν
ἐκτάκτως τὸν ἄγγλον εὐπατρίδην. Τὰ ἀξιώματα
καὶ τὰ κύρια χαρτῖα ἔβρεχον εἰς τὰς χεῖράς του.
Ἐνῷ δέ, μετὰ τολμηρὸν τινα συνδυασμόν, ἤ-
τοιμάζετο νὰ παίξῃ πίκαν, ἠκούσθη φωνὴ τις
ὀπισθεν τῆς ἔδρας του, λέγουσα :

— Ἐγὼ θὰ ἐπαίξω καρρὸν.

Ὁ κ. Φόγ, ἡ κ. Ἄουδὰ καὶ ὁ Φίξ ἀνήγειραν
τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδον παρ' αὐτοῖς τὸν συντα-
γματάρχην Πρόκτορ.

Ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ Φόγ ἀνεγνωρίστη-
σαν πάραυτα.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀμερικανός, σεῖς, κύριε
Ἀγγλε, θέλετε νὰ παίξετε πίκαν;

— Καὶ παίζω, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Φιλέας,
ρίπτων τὸ δέκα τοῦ χρώματος ἐκείνου.

— Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ παίξετε καρρὸν, ἀπήν-
τησεν ὁ συνταγματάρχης διὰ φωνῆς ὀργίλης.

Καὶ ἐκινήθη ν' ἀναλάβῃ τὸ παιχθὲν χαρτίον,
προσθέτων :

— Δὲν ἐννοεῖτε τὸ παιγνίδι!

— Ἰσῶς ἐννοῶ ἄλλο, παρετήρησεν ὁ Φιλέας
Φόγ, καὶ ἠγέρθη.

— Εἴσθε κύριος νὰ δοκιμάσετε, Τζῶν Βούλ,
ὑπέλαβεν ὁ βράνασος ἐκεῖνος.

Ἡ κ. Ἄουδὰ εἶχε γεῖναι κάτωχρος, καὶ ὅλον
τῆς τὸ αἷμα συνέρρυσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἐ-
δραξε δὲ τὸν βραχίονα τοῦ Φιλέα Φόγ, ἀλλ' ἐ-
κείνος ἀπόθησεν αὐτὴν ἠρέμα. Ὁ Πονηρίδης ἡ-
τοιμάζετο νὰ βρῆθῃ κατὰ τοῦ ἀμερικανοῦ, ὅστις
ἐθεώρει ἀπαθέστατα τὸν ἀντίπαλόν του· ὁ Φίξ
ὅμως, ἐγερθεὶς καὶ πλησιάζας εἰς τὸν συνταγμα-
τάρχην Πρόκτορ τῷ εἶπε :

— Ἀσημονεῖτε, κύριε, ὅτι ἔχετε νὰ κάμετε
μαζύ μου, τὸν ὁποῖον ἄχι μόνον ὕδρισσατε ἀλλὰ
καὶ ἐκτυπήσατε!

— Κύριε Φίξ, εἶπεν ὁ κ. Φόγ, μὲ συγχωρεῖτε,
ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἀφορᾷ ἐμὲ καὶ μόνον. Ἰ-
σχυριζόμενος ὁ συνταγματάρχης ὅτι ἐσφαλα νὰ
παίξω πίκαν, μὲ προσέβαλε καὶ πάλιν, καὶ πρέ-
πει νὰ μοῦ δώσῃ λόγον.

— Ὅποταν θέλετε, ἀπήντησεν ὁ Ἀμερικανός,
ὅπου θέλετε, καὶ μ' ὅτι, ὅπλα θέλετε!

Μάτην προσεπάθησεν ἡ κ. Ἄουδὰ νὰ κρατήσῃ

τὸν κ. Φόγ, καὶ μάτην ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ
ἀπεπειράθη νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἔριν. Ὁ Πο-
νηρίδης ἤθελε νὰ κρημνίσῃ ἔξω τὸν συνταγμα-
τάρχην διὰ τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ νεῦμά τι τοῦ
κυρίου του τὸν ἐμπόδισεν. Ὁ Φιλέας Φόγ ἐξῆλθε
τῆς ἀμαάχης καὶ ὁ Ἀμερικανὸς παρηκολούθησεν
αὐτὸν εἰς τὴν διαβάθραν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ κ. Φόγ πρὸς τὸν ἀντίπαλόν
του, ἔχω μεγάλην βίαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν
Εὐρώπην, καὶ οἰαδήποτε βραδύτης δύναται νὰ
βλάβῃ σπουδαίως τὰ συμφέροντά μου.

— Καὶ τί μὲ μέλει ἐμεῖ; ἠρώτησεν ὁ συντα-
γματάρχης.

— Κύριε, ὑπέλαβεν εὐγενέστατα ὁ κ. Φόγ,
μετὰ τὴν συνάντησίν μας εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον
εἶχα ἀποφασίσει νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν Ἀμερι-
κὴν διὰ νὰ σᾶς ἐπανεύρω, ἀμα ἐτελείωνον τὰς
ὑποθέσεις, αἵτινες μὲ καλοῦν εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Ἀλήθεια!

— Μοῦ δίδετε συνέντευξιν μετὰ ἕξ μῆνας;

— Ὅχι μετὰ ἕξ ἔτη καλλίτερα!

— Εἶπα ἕξ μῆνας, ἐπανέλαβεν ὁ κ. Φόγ, καὶ
θὰ ἤμαι ἀκριβῆς.

— Αὐτὰ εἶνε ὑπεκφυγαὶ! ἀνέκραξεν ὁ Στάμπ
Πρόκτορ. Τόρα ἢ ποτε!

— Ἐστω ἀπήντησεν ὁ Φιλέας. Πηγαίνετε εἰς
Νέαν Ἰόρκην;

— Ὅχι.

— Εἰς Χικάγον;

— Ὅχι.

— Εἰς Ὀμαάχην;

— Τί σᾶς μέλει; Γνωρίζετε τὸ Πλούμπ-Κρήκ;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόγ.

— Εἶνε ὁ προσεχὴς σταθμός. Μετὰ μίαν ὥ-
ραν ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ ἦν' ἐκεῖ, καὶ θὰ μείνῃ
δέκα λεπτά. Μᾶς φθάνουν διὰ ν' ἀνταλλάξω-
μεν μερικὰς βολὰς.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Φόγ. Θὰ στα-
ματήσω εἰς τὸ Πλούμπ-Κρήκ.

— Καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι καὶ θὰ μείνετε!
προσέθηκεν ὁ Ἀμερικανὸς μετ' ἀκατονομάστου
θράσους.

— Ποῖος ἤξευρε, κύριε! ἐπανέλαβεν ὁ κ.
Φόγ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν ἀπαθῆς ὡς
πάντοτε.

Ἡρξάτο δ' εὐθὺς ἐνθαρρύνων τὴν κ. Ἄουδὰ,
καὶ λέγων εἰς αὐτὴν, ὅτι οἱ καυχησίλογοι οὐδέ-
ποτε εἰν' ἐπικινδύνοι. Εἶτα παρεκάλεσε τὸν Φίξ
νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς μάστως κατὰ τὴν προσεχῆ
μονομαχίαν· μὴ δυναμένου δ' ἐκείνου ν' ἀρνηθῆ,
ὁ Φιλέας ἀνέλαβεν ἀταράχως τὸ διακοπὲν του
παιγνίδιον, καὶ ἐπαίξεν ἀπαθέστατα τὴν πίκαν
του.

Τὴν ἐνδεκάτην ὥραν συριγμὸς τῆς ἀτμομηχα-
νῆς ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισιν τοῦ σταθμοῦ τοῦ
Πλούμπ-Κρήκ. Ὁ κ. Φόγ ἠγέρθη τότε, καὶ ἀκο-
λουθούμενος ὑπὸ τοῦ Φίξ μετέβη εἰς τὴν διαβά-

Θραν. Ἦρχετο δὲ κατόπιν αὐτοῦ ὁ Πονηρίδης· φέρων ζεύγος πολυκρότων. Ἦ κ. Ἄουδὰ ἔμεινεν ἐν τῇ ἀμάξει ὡχρὰ ὡς πτώμα.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠνοιχθῆ ἐπίσης ἡ θύρᾳ ἄλλης ἀμάξης καὶ ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ ἐφάνη ἐπὶ τῆς διαβάθρας, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μάρτυρός του, Ἀμερικανοῦ τοῦ αὐτοῦ φυράματος. Ἄλλ' ἐνῶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἠτοιμάζοντο νὰ καταβῶσιν ἐπὶ τῆς κρηπίδος, προσέδραμεν ὁ ὀδηγὸς λέγων:

— Δὲν καταβαίνετε, κύριοι!

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Καθυστεροῦμεν εἴκοσι λεπτά, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν θὰ σταματήσει.

— Ἄλλ' ἔχω νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν κύριον.

— Λυπούμαι, ἀλλ' ἀναχωροῦμεν εὐθύς. Ἀκεύτατε, ὁ κώδιον σημαίνει.

Ἀληθῶς δὲ ὁ κώδιον ἐσήμανε, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησε.

— Λυπούμαι πολὺ, κύριοί μου, εἶπε τότε ὁ ὀδηγός, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἠδυνάμην νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἄλλὰ, τέλος πάντων, ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μονομαχήσετε ἐδῶ, τί σᾶς ἐμποδίζει νὰ μονομαχήσετε καθ' ὁδόν.

— Ἴσως ὁ κύριος δὲν τὸ θέλει! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης χλευαστικῶς.

— Τὸ θέλει ἀπ' ἐναντίας, ἀπήντησεν ὁ Φιλέας Φόγ.

— Πῶς φαίνεται ὅτι εἴμεθα εἰς τὴν Ἀμερικὴν! διανοήθη ὁ Πονηρίδης. Καὶ ὁ ὀδηγὸς μας εἶνε ἀνθρωπὸς καθὼς πρέπει καὶ υποχρεωτικώτατος.

Τοῦτο δὲ λέγων καθ' ἑαυτὸν, ἠκολούθησε τὸν κύριόν του.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι καὶ οἱ μάρτυρές των, ἀκολουθοῦντες τὸν ὀδηγὸν καὶ μεταβαίνοντες ἀπὸ ἀμάξης εἰς ἀμάξαν, κατήντησαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἧς τὴν τελευταίαν ἀμάξαν κατεῖχον δέκα περίπου ἐπιβάται. Ὁ ὀδηγὸς ἠρώτησεν αὐτούς, ἂν εὐηρεστοῦντο νὰ παραχωρήσωσιν ἐπὶ τινα λεπτά τὴν ἀμάξαν εἰς δύο κυρίους, οἵτινες εἶχον νὰ λύσωσι ζήτημα τιμῆς. Οἱ δὲ ὀδοιπόροι, θεωροῦντες εὐτύχημά των νὰ φανῶσι χρήσιμοι εἰς τοὺς δύο κυρίους, ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς διαβάθρας.

Ἡ ἀμάξα ἐκείνη, πεντήκοντα ποδῶν ἔχουσα μῆκος, ἦτο προσφορωτάτη, διότι οἱ δύο ἀντίπαλοι ἠδύναντο νὰ βαδίσωσι κατ' ἀλλήλων διὰ μέσου τῶν ἐδρῶν καὶ νὰ πυροβοληθῶσιν ἐν πάσῃ ἀνέσει. Οὐδέποτε δὲ μονομαχία ἐκανονίσθη εὐκολώτερον. Ὁ κ. Φόγ καὶ ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀμάξαν, κρατοῦντες ἕκαστος ἀνὰ δύο ἐξάκροτα πιστόλια, καὶ ἐκλείσθησαν ἐντὸς αὐτῆς ὑπὸ τῶν μαρτύρων των, οἵτινες ἔμειναν ἔξω. Ἄμα ὡς ἐσύριζεν ἡ μηχανή, ἔμελλον ν' ἀρχίσωσι τὸ πῦρ οἱ μονομάχοι, μετὰ δύο δὲ λεπτά ἤθελεν ἐξαχθῆ τῆς ἀμάξης ὅ,τι ἐξ αὐτῶν ἀπέμενον.

Οὐδὲν τῆ ἀληθείᾳ ἀπλούστερον. Τοσοῦτον δὲ μάλιστα ἦτο τὸ πρᾶγμα ἀπλοῦν, ὥστε ὁ Φίξ καὶ ὁ Πονηρίδης ἠσθάνοντο βιαίως πάλλοντα τὰ στήθη των.

Ἀνεμένετο λοιπὸν ὁ συμπεφωνημένος συριγγμός, ὅτε αἰφνης ἄγριαί ἠκούσθησαν κραυγαί, καὶ πυροβολισμοὶ συνάμα, μὴ προερχόμενοι ὁμῶς ἐκ τῆς ἀμάξης τῶν μονομάχων, ἀλλὰ παρατείνηθεν οἱ τούναντιον καθ' ὅλην τὴν ἀμαξοστοιχίαν. Κραυγαί δὲ τρόμου ἠκούσθησαν συγχρόνως ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν ἀμαξῶν.

Ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ καὶ ὁ κ. Φόγ ἐξῆλθον πάραυτα τῆς ἀμάξης των κρατοῦντες τὰ πολυκρότά των, καὶ ὤρμησαν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅπου ἀντήχουν θορυβώδεστερον οἱ τε πυροβολισμοὶ καὶ αἱ κραυγαί. Εἶχον ἐννοήσει, ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία προσεβάλλετο ὑπὸ συμμορίας Ἰνδῶν.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη αὕτη τῶν Σιού ἀπόπειρα, καὶ πολλάκις ἤδη οἱ τολμηροὶ ἐκεῖνοι Ἰνδοὶ εἶχον προσβάλει τὰς ἀμαξοστοιχίας τοῦ Εἰρηνικοῦ σιδηροδρόμου. Μὴ ἀναμένοντες νὰ σταματήσει τὸ ζεύγμα, ὤρμησαν, ὡς καὶ ἄλλοτε, πρὸς τὰς βαθμίδας τῶν ἀμαξῶν, καὶ ἀνεβρίχθησαν, ἕκαστον περίπου, εἰς αὐτάς, ὡς ἀναβρίχωνται οἱ κυβιστῆρες ἐπὶ τοὺς καλπάζοντας ἵππους.

Οἱ Σιού ἐκεῖνοι ἔφερον πυροβόλα ἐκ τούτου δὲ οἱ πυροβολισμοί, πρὸς οὓς οἱ ἐπιβάται, πάντες σχεδὸν ὀπλισμένοι, ἀπεκρίνοντο διὰ τῶν πολυκρότων των. Ὄρμησαν δὲ κατ' ἀρχὰς οἱ Ἰνδοὶ κατὰ τῆς μηχανῆς, καὶ κατέβαλον ἡμιθανεῖς διὰ ῥοπάλων τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν θερμαστήν. Ἀρχηγὸς τις τῆς συμμορίας, θέλων νὰ σταματήσει τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἀλλὰ μὴ γνωρίζων τὸν χειρισμὸν τοῦ ἀτμομονέως, ἠνοίξεν εὐρείαν ἀντὶ νὰ κλείσῃ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀτμοῦ, καὶ ἡ μηχανή, ἀφηνιάσασα, ἔτρεχε διὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς.

Συνάμα δὲ οἱ Σιού ὤρμησαν εἰς τὰς ἀμάξας, ἔτρεχον ἄνωθεν αὐτῶν ὡς πίθηκοι ἐκμανεῖς, διεβρίγγυον τὰς θυρίδας κ' ἐπάλαιον ἐκ τοῦ συστάθην πρὸς τοὺς ἐπιβάτας. Ἡ σκευοφόρος ἀμαξα εἶχε διαρρηχθῆ καὶ διαρπαγῆ, τὰ σκεύη ἔκειντο ἐβρύμμενα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ οἱ πυροβολισμοὶ ἐξῆκολούθηον.

Οἱ ἐπιβάται οὐχ ἦττον ἠμύοντο γενναίως ἀμαξῆς δὲ τινες, ἀποφραχθεῖσαι, ὕφισταντο πολιορκίαν τακτικὴν, ὡς φρούρια κινητὰ, παρασυρόμενα διὰ ταχύτητος ἑκατὸν μιλίων τὴν ὥραν.

Ἐξ ἀρχῆς εὐθύς τῆς προσβολῆς ἡ κ. Ἄουδὰ ἐπέδειξε μέγα θάρρος, ὑπερασπίζουσα ἑαυτὴν διὰ τοῦ πολυκρότου καὶ πυροβολούσα διὰ τῶν θετρασμένων ὑέλων, ὁσάκις ἄγριός τις παρίστατο ἐνώπιον αὐτῆς. Εἴκοσι δὲ περίπου Σιού, θανασίμως πληγέντες κατέκειντο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ τῶν ἀμαξῶν οἱ τροχοὶ καθημάζευσον ὡς σκώληκας τοὺς καταπίπτοντας ἀπὸ τῶν διαβαθρῶν ἐπὶ τὰ σιδηρὰ ἐλάσματα.

Πολλοὶ ὅμως τῶν ὀδοιπόρων, βαρέως τρωθέντες ὑπὸ τῶν σφαιρῶν ἢ τῶν ῥοπαλῶν, κατέκειντο ἐπὶ τῶν ἐδρῶν.

Ἐντοσοῦτῳ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ἡ πάλῃ ἐκείνη, ἢ ἀπὸ δέκα ἤδη λεπτῶν διαρκούσα, καὶ μέλλουσα βεβαίως νὰ λήξῃ ὑπὲρ τῶν Ἰνδῶν, ἂν δὲν ἴστατο ἡ ἀμαξοστοιχία. Ὁ σταθμὸς τοῦ φρουρίου Καίρνε ἀπέιχε δύο μάλιστα μίλια, ὑπῆρχε δ' ἐκεῖ στρατιωτικὸς σταθμὸς· ἀλλὰ μεταξύ τοῦ σταθμοῦ τούτου καὶ τοῦ ἐπομένου, οἱ Σιουὶ ἔμενον ἀπολυτοὶ κύριοι τοῦ πεδίου.

Ὁ ὀδηγὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας, πολεμῶν ἐγγὺς τοῦ κ. Φόγ, ἔπεσον αἰφνης πληγεῖς ὑπὸ σφαιρας, πίπτων δὲ ἀνέκραζεν :

— Ἐχάθημεν, ἂν ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν σταματήσῃ ἐντὸς πέντε λεπτῶν.

— Ὅα σταματήσῃ, εἶπεν ὁ Φιλέας Φόγ, θέλω νὰ ὀρμηθῇ ἔξω τῆς ἀμάξης.

— Μείνατε, κύριε ! ἐφώνησεν αὐτῷ ὁ Πονηρίδης. Αὐτὸ εἶνε ἰδική μου δουλειά.

Ὁ Φιλέας Φόγ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γενναῖον νεανίαν, ὅστις ἀνοίξας θυρίδα τινα, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, κατάρθωσε νὰ διολισθήσῃ ὑπὸ τὴν ἀμαξάν. Ἐνῶ δὲ ἡ πάλῃ ἐξηκολούθει καὶ αἱ σφαῖραι δισταυροῦντο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ὑπέρπων ἐκείνος δι' ὅλης του τῆς ἐκκινήσεως ὑπὸ τὸ ζεύγμα, προσαρτώμενος εἰς τὰς ἀλύσεις, δραττόμενος τοῦ μοχλοῦ τῶν χαλινῶν καὶ τῶν προσεχοῶν τῶν πλκισίων, καὶ μεταβαίνων οὕτω ἀπὸ ἀμάξης εἰς ἀμαξάν, κατάρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀμαξοστοιχίας, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ τις, ὁδὸτι ἀδύνατον ἦτο νὰ φανῇ. Ἐκεῖ δὲ, ἀναρτηθεὶς διὰ τῆς μιᾶς του χειρὸς μεταξύ τῆς σκευοφόρου ἀμάξης καὶ τῆς ἀνθρακοφόρου, ἀπέσπασε τὰς ἀσφαλιστικὰς ἀλύσεις· ἔνεκεν ὅμως τῆς ἐντάσεως τῶν ἀμαξῶν, οὐδέποτε ἤθελε κατορθώσῃ νὰ ἀναλύσῃ τὸν συζευκτικὸν μοχλόν, ἂν αἰφνιδιάς τις κλονισμὸς τῆς μηχανῆς δὲν διερρήγγυνεν αὐτόν. Οὕτω δὲ ἡ ἀμαξοστοιχία, ἀποσπασθεῖσα τῆς μηχανῆς, ἔμεινε βαθμηδὸν ὀπίσω, ἐνῶ ἡ ἀτμομηχανὴ ἐφρευγεν ἔτι ταχύτερον.

Παρασυρόμενον ὑπὸ τῆς κεκτημένης ἤδη δυνάμεως, προῦχώρησε τὸ ζεύγμα ἐπὶ τινα ἔτι λεπτά, ἀλλὰ τῇ βοήθειᾳ τῶν χαλινῶν ἔστη ἐπὶ τέλους εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μάλιστα βημάτων ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Καίρνε.

Οἱ στρατιῶται τοῦ φρουρίου, ἔλκυσθέντες ὑπὸ τῶν πυροβολισμῶν, προσέδραμον τότε ἐν σπουδῇ, ἀλλ' οἱ Σιουὶ δὲν εἶχον ἀναμείνει αὐτούς, καὶ πρὶν ἢ ἐντελῶς σταματήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία, εἶχον τραπῆ ἀθρόοι εἰς φυγὴν.

Ὅτε ὅμως οἱ ὀδοιπόροι ἠρθημένησαν ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος τοῦ σταθμοῦ, ἀνεγνώρισαν ὅτι πολλοὶ ἔλειπον, καὶ μεταξύ αὐτῶν ὁ γενναῖος γάλλος, οὐτινος ἢ ἀφοσίωσις τοὺς εἶχε σώσει πρὸ μικροῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐν ᾧ ὁ Φιλέας Φόγ ἐκπληροῦ ἀπλῶς τὸ καθήκον του.

Τρεῖς ἐπιβάται, ἐν οἷς καὶ ὁ Πονηρίδης εἶχον γείνοι ἀφαντοί. Ἄγνωστον δὲ ἦτο ἔτι, ἂν εἶχον φονευθῇ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ἢ αἰχμαλωτισθῇ.

Οἱ τραυματίαι ἦσαν πολλοὶ, ἀλλὰ κατεφάνη εὐτυχῶς, ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν εἶχε θανασίμως πληγῇ. Εἷς τῶν βαρύτερον τραυματισθέντων ἦν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ, γενναῖως πολεμήσας καὶ ἀνατραπείς διὰ πυροβολισμοῦ κατὰ τοῦ βουθῶνος· μετεκομίσθη δὲ εἰς τὸν σταθμὸν μετ' ἄλλων ὀδοιπόρων, ὧν ἡ κατάστασις ἀπῆτει ἀμεσον περιποίησιν.

Ἡ κ. Ἀουδά οὐδὲν εἶχε πάθει, καὶ ὁ Φιλέας Φόγ ἐπίσης, καίτοι μεγάλως ἐκτεθείς, ἦν ἐντελῶς ἀλώβητος. Ὁ Φίξ εἶχεν ἐλαφρῶς πληγῇ εἰς τὸν βραχίονα, ἀλλ' ὁ Πονηρίδης ἔλειπε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἦσαν πλήρεις δακρύων.

Πάντες ἐν τούτοις οἱ ὀδοιπόροι εἶχον ἀποβῆ τῆς ἀμαξοστοιχίας. Οἱ τροχοὶ τῶν ἀμαξῶν ἦσαν αἰμόφυρτοι, ἀπὸ δὲ τῶν χοιρικίδων καὶ τῶν τροχῶν ἐκρέμαντο ἄμορφα σαρκῶν σπαράγματα. Εἰς τὸ βᾶθος τοῦ ἐρίζοντος ἐφαίνοντο ἐπὶ τῆς λευκῆς πεδιάδος μακραὶ ἐρυθραὶ σειραὶ, καὶ αἱ τελευταῖαι Ἰνδοὶ ἠφανίζοντο πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς τὸν Δημοκρατικὸν ποταμόν.

Ὁ κ. Φόγ, ἐσταυρωμένος ἔχων τὰς χεῖρας, ἔμενον ἀκίνητος, σοβαρόν τι προδήλως διαλογιζόμενος, ἡ δὲ κ. Ἀουδά, ἴσταμένη παρ' αὐτῷ, τὸν ἐθεώρει σιγῶσα. Ἀλλ' ἐκείνος κατενόησε τὴν σημασίαν τοῦ ἀφώνου ἐκείνου βλέμματος. Ἄν ὁ ὑπῆρτης αὐτοῦ ἦν αἰχμαλωτός, δὲν ἦτο καθήκον του νὰ διακινδυνεύσῃ πάντα κίνδυνον, ὅπως τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν ;

— Ὅα τὸν ἐπαναφέρω νεκρὸν ἢ ζῶντα, εἶπεν ἀπλῶς πρὸς τὴν κ. Ἀουδά.

— Ἄ, κύριε. . . Φόγ ! ἀνέκραζεν ἡ νεαρά γυνή, δραττομένη τῶν χειρῶν τοῦ συνοδοιπόρου της καὶ καλύπτουσα αὐτὰς διὰ δακρύων.

— Ζῶντα ! προσέθηκεν ὁ κ. Φόγ, ἂν δὲν χᾶσωμεν στιγμήν.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Φιλέας ἐθυσιάζετο καὶ κατεστρέφετο ἐντελῶς. Μιᾶς μόνης ἡμέρας βραδύτης ἤρκει, ὅπως καθυστερήσῃ οὗτος τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ ἀπολέσῃ ἀνεπιστρεπτὴ τὸ στοίχημά του. Δὲν ἐδίστασεν ὅμως ἐνώπιον τῆς σκέψεως : Εἶνε καθήκον μου.

Ὁ διοικῶν τὸ φρούριον Καίρνε λοχαγὸς ἦτο ἐκεῖ παρὼν, οἱ δὲ στρατιῶταί του, ἑκατὸν περίπου, εἶχον λάβει ἀμυντικὴν θέσιν κατ' ἐνδεχόμενης τινὸς προσβολῆς τῶν Σιουὶ ἐναντίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Φόγ πρὸς τὸν λοχαγόν, τρεῖς ὀδοιπόροι λείπουν.

— Ἐφρονεύθησαν ;

— Ἐφρονεύθησαν ἢ ἠχημαλωτίσθησαν, ἀπήντησεν ὁ Φιλίας. Ἡ ἀβεβαιότης αὐτῆ πρέπει νὰ λείψῃ. Ἐχετε σκοπὸν νὰ καταδιώξετε τοὺς Ἴνδούς;

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε σπουδαῖον, εἶπεν ὁ λοχαγός. Οἱ Ἴνδοὶ ἤμποροῦν νὰ καταφύγουν πέραν τοῦ Ἀρκανσάς, ἐγὼ δὲ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ φρούριον, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἐπιφορτισμένος τὴν φύλαξιν.

— Κύριε, ὑπέλαθεν ὁ Φόγ, πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τριῶν ἀνθρώπων.

— Βεβαίως. Δύναμαι ὅμως νὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωὴν πενήτην ἀνδρῶν, διὰ νὰ σώσω τρεῖς;

— Ἀγνοῶ, κύριε, ἂν δύνασθε, ἀλλὰ ἔχετε καθῆκον!

— Οὐδεὶς ἐδῶ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός, ἔχει νὰ με διδάξῃ τὸ καθῆκόν μου.

— Ἔστω! ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ Φιλίας Φόγ. Ὁ ἀπάγω μόνος!

— Σεῖς, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Φίξ, ὅστις εἶχε πλησιάσει, σεῖς θὰ κινήσετε μόνος εἰς καταδίωξιν τῶν Σιού;

— Ὁέλετε λοιπὸν νὰ φήσω νὰ χαθῇ ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ὄλοι ἐδῶ χρεωστοῦμεν τὴν ζωὴν μας; Ὁ ἀπάγω.

— Ἄ, ὄχι λοιπὸν! ἀνεφώνησεν ὁ λοχαγός, ἀκουσίως συγκεκλιμένος, δὲν θὰ ὑπάγετε μόνος. Εἴσθε γενναῖα ψυχῇ! Τριάκοντα ἄνδρες με ἀπόφασιν! ἐφώνησε στρεφόμενος πρὸς τοὺς στρατιώτας του.

Ὁ λόγος ὀλόκληρος προσῆλθεν ἀθρόος, καὶ ὁ λοχαγός ἠναγκάσθη νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν γενναίων ἐκείνων ἀνδρῶν. Τριάκοντα στρατιῶται ὠρίσθησαν καὶ γηραιὸς τις λοχίας ἐτάχθη ἀρχηγός των.

— Εὐχαριστῶ, λοχαγέ, εἶπεν ὁ κ. Φόγ.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω; ἠρώτησεν ὁ Φίξ.

— Ὅπως θέλετε, κύριε, ἀπήντησεν αὐτῷ ὁ Φιλίας. Ἄν ὅμως θέλετε νὰ με ὑποχρεώσητε, μείνατε πλησίον τῆς κ. Ἀουδά. Ἄν τυχὸν μοῦ συμβῇ τι ἀπευκαταῖον. . .

Ἡ μορφή τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος ὠχρίασεν αἰφνιδίως. Νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν τοσοῦτον ἐπιμόνος εἶχε παρακολουθήσει βῆμα πρὸς βῆμα! Ν' ἀφήσῃ αὐτὸν ἐκτιθέμενον εἰς πάντας τῆς ἐρήμου τοὺς κινδύνους! Ὁ Φίξ ἐθεώρησε προσεκτικὸς τὸν εὐπατρίδην, καὶ παρὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προκατάληψιν, ἐναντίον πάσης αὐτοῦ τῆς ἐσωτερικῆς διαμάχης, ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνώπιον τοῦ εἰλικρινοῦς ἐκείνου καὶ ἤρεμου βλέμματος.

— Ὁ ἀμείνω, εἶπε.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς ὁ κ. Φόγ, σφίγγας τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικός, καὶ ἐγχειρίσας αὐτῇ τὸν πολῦτιμον χρηματοφόρον σάκκον του, ἀνε-

χώρει μετὰ τοῦ λοχίου καὶ τοῦ εὐαριθμοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος.

Πρὶν ἢ ὅμως ἀναχωρήσῃ, εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας:

— Φίλοι μου, ἔχετε χιλίων λιρῶν ἀμοιβήν, ἂν σώσωμεν τοὺς αἰχημαλώτους.

Ἦτο δὲ τότε μεσημβρία καὶ τινὰ λεπτά.

Ἡ κ. Ἀουδά ἀπεσύρθη εἰς δωμάτιόν τι τοῦ σταθμοῦ, καὶ ἐκεῖ ἀνέμενε μόνη, ἀναλογιζομένη τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην καὶ ἀφελῆ τοῦ Φιλία Φόγ γενναϊότητα, καὶ τὸ ἤρεμον αὐτοῦ θάρρος. Ὁ κ. Φόγ εἶχε θυσιάσει τὴν περιουσίαν του, ἐθυσίαζε δὲ νῦν τὴν ζωὴν αὐτοῦ, χωρὶς τινος δισταγμοῦ, χωρὶς λόγων μεγάλων, ἐξ ἀπλοῦ καθήκοντος. Ὁ κ. Φιλίας Φόγ ἦτο ἤρωσ δι' αὐτὴν.

Ἄλλ' ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ Φίξ δὲν ἐσκέπτετο οὕτω, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν ταραχὴν του. Ὑπὸ πυρετώδους ἀνησυχίας κατεχόμενος, περιεπάτει ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ σταθμοῦ, καὶ παρασυρθεὶς ἐπὶ στιγμὴν, συνήρχετο νῦν πάλιν εἰς ἑαυτὸν, καὶ κατενόει, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φόγ, ὅποιαν ἔπραξεν ἀνοησίαν, ἀφήσας αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ. Πῶς λοιπὸν! συγκατένευσεν αὐτὸς ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, δὲν εἶχε παρακολουθήσει περιοδεύοντα τὴν γῆν! Ὁ φυσικὸς του χαρακτήρ ἐπεκράτει, καὶ κατηγόρει καὶ κατεμύμφετο ἑαυτοῦ, καὶ ἀπέτεινε πρὸς ἑαυτὸν ἐπιπλήξεις, ὁποίας ἤθελεν ἀποτείνειν ὁ διεθυντὴς αὐτὸς τῆς ἀστυνομίας πρὸς πράκτοράς τινος σφαλόντας ἐξ ἐλαφρίας.

— Ὑπῆρξα ἀνόητος! διελογίζετο. Ὁ ἀ τοῦ δεῖξω ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἄλλος ποῖος εἶμαι. Ἐφυγε καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον! Ποῦ νὰ τὸν συλλάβω πλέον τώρα; Πῶς κατώρθωσα νὰ γελασθῶ ἐγὼ, ὁ Φίξ, ὁ ὁποῖος ἔχω ἐπάνω μου τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεώς του! Ἀναντιρρήτως εἶμαι ζῶων!

Οὕτω διελογίζετο ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ Φίξ, ἐνῶ βραδεῖαι δι' αὐτὸν παροῆρχοντο αἱ ὥραι. Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, καὶ τῇ ἡρχετο πολλάκις ἡ διάθεσις νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ πάντα εἰς τὴν κ. Ἀουδά. Ἄλλ' ἐνόει, πῶς θ' ἀπεδέχετο τοὺς λόγους του ἢ νεκρὰ γυνή. Τί λοιπὸν ν' ἀποφασίσῃ; Τῷ ἡρχετο σχεδὸν ἡ ἰδέα νὰ τραπῇ πρὸς τὰς εὐρείας λευκάς πεδιάδας, εἰς καταδίωξιν τοῦ Φόγ, καὶ ἐφρόνει ὅτι δυνατὸν ἦτο νὰ τὸν ἐπανεύρῃ. Τὰ βήματα τοῦ ἀποσπάσματος ἦσαν ἔτι τετυπωμένα ἐπὶ τῆς χιόνος, . . . ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐξηλείφθη πᾶν ἕγνος, ὑπὸ νέον νιφάδων στρώμα.

Τότε κατέλαβε τὸν Φίξ ἡ ἀποθάρρυνσις, καὶ ἀκατάσχετος τῷ ἦλθεν ὄρεξις νὰ παραιτηθῇ τοῦ περαιτέρω ἀγώνος. Τῷ παρεῖχετο δ' ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἢ εὐκαιρία νὰ καταλίπῃ τὸν σταθμὸν τοῦ Καίρου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πλήρη ἀποτυχίῶν ἐκείνην ὁδοπορίαν.

Τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν, ἐνῶ πυκνὴ ἔτι κατέπιπτεν ἡ χιὼν, μακροὶ συριγμοὶ ἡ-

κούθησαν ἐξ ἀνατολῶν, καὶ σιὰ τις κολοσιαία, ἥς προηγεῖτο λάμπρις ὑπέρυθρος, προὔχου-
ρει βραδέως, αὐξανομένη μεγάλως ὑπὸ τῆς οὐ-
χλῆς, ἥτις παρείχεν εἰς αὐτὴν φανταστικὴν τινα
θέαν.

Ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἔτι ἀνεμένετο ἐξ ἀνατο-
λῶν ἀμαξοστοιχία. Ἡ δὲ διὰ τοῦ τηλεγράφου ζη-
τηθεῖσα βοήθεια δὲν εἶχεν ἔτι καιρὸν νὰ φθάσῃ,
ἢ δὲ ἀπὸ τῆς Ὀμάχης εἰς ἅγιον Φραγκίσκον ὁ-
δεύουσα ἀμαξοστοιχία τὴν ἐπαύριον μόνον ἐμελλε
νὰ διαβῆ. Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου διελύθησαν αἱ ἀ-
πορίαι.

Ἡ ἀτμομηχανὴ ἐκείνη, ἥτις προὔχουρει βρα-
δεῖα καὶ συρίζουσα, ἦτο αὐτὴ ἡ τοῦ ζεύγματος
ἀποσπασθεῖσα, ἥτις εἶχεν ἐξακολουθήσει τὸν δρό-
μον τῆς διὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς, φέρουσα
ἀδρανεῖς τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν θερμοαστὴν. Ἐπὶ
πολλὰ οὕτω μίλια ἔτρεξεν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἐ-
λασμάτων· εἶτα δὲ σβεσθέντος τοῦ πυρός τῆς,
ἐνεκεν ἐλλείψεως καυσίμου ὕλης, καὶ διαστα-
λέντος τοῦ ἀτμοῦ, ἐβράδυνεν ἡ πορεία τῆς, καὶ
μετὰ μίαν περίπου ὥραν ἴστατο εἰς ἀπόστασιν
εἴκοσι περίπου μιλίων ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ
Καίρνε.

Οὔτε ὁ μηχανικὸς οὔτε ὁ θερμοαστὴς εἶχον φο-
νευθῆ· μετὰ μακρὰν δὲ λιποθυμίαν συνῆλθον εἰς
ἐαυτούς.

Τότε ἐστάθη ἡ ἀτμομηχανή, ὁ δὲ μηχανικὸς,
βλέπων περὶ ἑαυτὸν τὴν ἔρημον καὶ τὴν μηχαν-
νὴν του μόνην, χωρὶς ἀμαξῶν, ἐνόησε τὰ δια-
τρέξάντα. Καὶ δὲν κατώρθωσε μὲν νὰ μαντεύσῃ
πῶς ἡ μηχανὴ εἶχεν ἀποχωρισθῆ τοῦ ζεύγματος,
οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὅμως ἀμφέβαλεν, ὅτι ἡ ἀμα-
ξοστοιχία, μείνασα ὀπίσω, εὗρισκετο εἰς θέσιν
δυσχερῆ.

Ὁ μηχανικὸς δὲν ἐδίστασε τότε περὶ τοῦ πρα-
κτέου. Φρόνιμον μὲν ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ βαί-
νων πρὸς τὴν Ὀμάχην, κινδυνῶδες δὲ βεβαίως
νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἣν ἐλή-
στευον ἔτι πιθανῶς οἱ Ἴνδοι. . . Ἀδιάρφορον!
Πτυαριαὶ τινες ἀνθρώπων καὶ ζύλων ἐβρίσθησαν
εἰς τὴν κάμινον, τὸ πῦρ ἀνήφθη ἐκ νέου, ἡ πίε-
σις ἠύξησε, καὶ τὴν δευτέραν σχεδὸν μετὰ με-
σημβριᾶν ὥραν, ἡ μηχανὴ ὠπισθοδρόμει πρὸς τὸν
σταθμὸν τοῦ Καίρνε.

Ἡ μηχανὴ αὕτη ἦτο ἡ ἐν τῇ οὐμίχλῃ συρί-
ζουσα, οἱ δὲ προσδοκῶντες ὁδοιπόροι μεγάλως
ἐχάρισαν, βλέποντες τὴν ἀτμομηχανὴν ζευγνο-
μένην εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀμαξοστοιχίας, καὶ μέλ-
λοντες οὕτω νὰ ἐξακροληθῶσι τὴν τοσοῦταν ἀ-
τυχῶς διακαπεῖσαν ὁδοιπορίαν των.

Ἄμα φθᾶσης τῆς μηχανῆς, ἡ κ. Ἄουδά, κα-
ταλιπούσα τὸν σταθμὸν, ἠρώτησε τὸν ὁδηγόν :

— Ὁ ἀναχωρήσετε εὐθὺς ;

— Ἀμέως, κυρία.

— Ἄλλ' οἱ αἰχμαλωτοὶ, . . . οἱ δυστυχεῖς
μας ὁδοιπόροι. . .

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ διακόψω τὴν ὑπηρεσίαν,
ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός.

— Καὶ πότε θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν ἅγιον Φραγκί-
σκον ἡ ἄλλη ἀμαξοστοιχία ;

— Αὔριον τὸ βράδυ, κυρία μου.

— Αὔριον τὸ βράδυ ; Ἄλλὰ θὰ ἦνε πολὺ ἄρ-
γά. Πρέπει νὰ περιμεῖνετε. . .

— Ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός. Ἄν θέ-
λετε ν' ἀναχωρήσετε, ἐμβάτε εἰς τὴν ἀμαξάν.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσω, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ
γυνὴ.

Ὁ Φίξ ἤκουσε τὸν διάλογον τοῦτον· ἐνῶ δὲ πρὸ
μικροῦ, ὅτε τοῦ ἔλειπε πᾶν μέσον μεταφορᾶς,
ἀπόφασιν εἶχε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Καίρνε, τὴν
στιγμὴν αὐτὴν, ὅτε ἡ ἀμαξοστοιχία ἦτο ἐνώπιόν
του, ἐτοιμὴ ν' ἀναχωρήσῃ, ἀκατάσχετος τις δύ-
ναμις τὸν ἐκράτει. Ἡ κρηπίς ἐκείνη τοῦ σταθ-
μοῦ τοῦ ἔκαιε τοὺς πόδας, καὶ δὲν ἠδύνατο ἐν
τούτοις νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ἦρχιζε πάλιν ἡ ἐνδόμου-
χος ἀγωνία του, ἡ ἀγανάκτησις τῆς ἀποτυχίας
τὸν ἐπνιγε, καὶ ἀπόφασιν εἶχε νὰ πολεμήσῃ μέ-
χρι ἐσχάτων.

Οἱ ἔδοιπόροι ἐντούτοις καὶ τινες τῶν τραυμα-
τιῶν—ἐν οἷς καὶ ὁ συναγματάρχης Πρόκτορ,
οὔτινος ἡ κατάστασις ἦτο λίαν σοβαρὰ—εἶχον
ἐπιβῆ τῶν ἀμαξῶν. Ἠκούετο δὲ ὁ βόμβος τοῦ
ὑπερθερμανθέντος λέβητος, καὶ ὁ ἀτμὸς ἐξήρχετο
διὰ τῶν ἐπιστομιῶν. Μετὰ μικρὸν ἐσύριζεν ὁ μη-
χανικὸς, ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησε, καὶ ἠφανίσθη
ταχέως, μιγνύουσα τὸν λευκὸν τῆς ἀτμῶν πρὸς
τὰς νιφάδας τῶν χιόνων.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ Φίξ εἶχε μείνει.

Στιγμαὶ τινες παρήλθον. Ὁ καιρὸς ἦτο ἐλεει-
νός, τὸ ψῦχος δριμύ, ὁ δὲ Φίξ, καθήμενος ἐπὶ
τινος ἀκάμνου, ἐντὸς τοῦ σταθμοῦ, ἔμεινε ἀλί-
νητος, καὶ ἐφαίνετο κοιμώμενος μᾶλλον. Ἡ κ.
Ἄουδά, βία τῆς θυέλλης, κατέλειπεν ἀπὸ στιγ-
μῆς εἰς στιγμὴν τὸ δωμάτιον, ὅπερ εἶχε παρα-
χωρηθῆ εἰς αὐτὴν, προέβαινε μέχρι τῆς ἀκρας
τοῦ κρηπιδώματος, καὶ προσεπάθει νὰ διδῆ διὰ
τοῦ χιονοστροβίλου ἐκείνου, θέλουσα νὰ διαπε-
ράσῃ τὴν περιορίζουσαν τὸν δρίζοντα οὐμίχλην,
καὶ τείνουσα τὸ οὖς πρὸς ἐνδεχόμενον τινα θό-
ρυθον. Οὐδὲν ὅμως ἐφαίνετο οὐδ' ἠκούετο, καὶ
ἐπανήρχετο πάλιν ἄθυμος ἡ νεαρὰ γυνὴ εἰς τὸ
δωμάτιόν τῆς, ἵνα ἐξέλθῃ μετὰ μικρὸν ἐκ νέου,
ἀνωφελῶς καὶ πάλιν.

Ἐπῆλθε τέλος ἡ ἑσπέρα, καὶ τὸ μικρὸν ἀπό-
σπασμα δὲν εἶχεν ἔτι ἐπιστρέψει. Ποῦ ἦτο τὴν
στιγμὴν ἐκείνην ; Ἐφθασε τοὺς Ἴνδους ; Ἐπο-
λέμησε κατ' αὐτῶν, ἢ ἔβαινεν εἰκῆ, παραπλανη-
θὲν διὰ τῆς οὐμίχλης ; Ὁ λοχαγὸς τοῦ φρουρίου
Καίρνε ἦτο λίαν ἀνήσυχος, καὶ τοι προσεπάθει
νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν του.

Μετὰ μικρὸν ἐνόκτωσεν, ἡ χιών ἐπιπτεν ἀ-
ραιότερα, ἀλλὰ τὸ ψῦχος κατέστη δριμύτερον.
Τὸ ἀφοβώτερον βλέμμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀτενίσῃ

ἀνευ φόβου εἰς τὴν ἄπειρον ἐκείνην σκοτίαν, τὴν καλύπτουσαν ἐν βαθείᾳ σιγῇ τὴν κοιλάδα, ἧς τὴν φοβερὰν ἡρεμίαν οὔτε πτηνοῦ ἐτάρασσε πτησις οὔτε θηρίου διέκοπτε βρυχηθμός.

Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν νύκτα ἡ κ. Ἄουδᾶ, πλήρης ἀγωνίας καὶ ἀπαισιῶν προαισθημάτων, περιεπλανήθη κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ λειμῶνος, ἡ δὲ φαντασία τῆς ἔφερεν αὐτὴν μακρὰν καὶ μυρίου ἀνέπλευσεν αὐτῇ κινδύνους. Ἀνεκδιήγητον εἶνε τί ὑπέφερε κατὰ τὰς μακρὰς καὶ ἀτελευτήτους ἐκείνας ὥρας.

Ὁ Φίξ ἔμενον ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἐκοιμάτο. Στιγμὴν τινα ἀνθρωπὸς τις τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ ἐλάλησε μάλιστα, ἀλλ' ὁ πρᾶκτωρ τὸν ἀπέπεμψεν, ἀπαντήσας δι' ἀρνητικῷ νεύματος εἰς τοὺς λόγους του.

Οὕτω παρήλθεν ἡ νύξ, καὶ τὴν πρωτὰν ὁ ἡμισέστος τοῦ ἡλίου δίσκος ἀνέτειλεν εἰς διμυχλώδη ὄριζοντα. Οὐχ ἦττον τὸ βλέμμα ἠδύνατο νὰ ἐκταθῇ εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων. Ἄλλ' ἡ μεσημβρία, πρὸς ἣν εἶχε διευθυνθῇ ὁ Φιλίας Φόγ μετὰ τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος ἦτο πάντῃ ἐρημος.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωίας ὁ λοχαγός, λίαν ἀνήσυχος, δὲν ἤξευρε τί νὰ πράξῃ. Νὰ στείλῃ καὶ ἄλλο ἀπόσπασμα εἰς βοήθειαν τοῦ πρώτου; Νὰ θυσιάσῃ καὶ νέους ἀνδρας, ἐλαχίστην ἔχων πιθανότητα νὰ σώσῃ τοὺς θυσιασθέντας ἤδη; Ἄλλ' ὁ δισταγμός του ὀλίγον διήρκεσε· καλῶν δὲ διὰ νεύματος ἕνα τῶν ὑπολοχαγῶν του, ἐδίδεν ἤδη αὐτῷ τὴν διαταγὴν νὰ προδῇ εἰς κατασκόπευσιν πρὸς νότον, ὅτε αἴφνης ἠκούσθησαν πυροβολισμοί. Σύνθημα ἦτο ἄρα γε; Οἱ στρατιῶται ὤρμησαν ἔξω τοῦ φρουρίου, καὶ εἶδον εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος μιλίου μικρὸν τι στῆφος ἐπανερχόμενον ἐν τάξει, ἡγουμένου τοῦ κ. Φόγ, καὶ βαινόντος παρ' αὐτῷ τοῦ Πονηρίδου καὶ τῶν ἄλλων δύο ὁδοιπόρων, σωθέντων ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Σιού.

Δέκα μίλια μακρὰν τοῦ φρουρίου Καίρνε συνεκροτήθη μάχη. Ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀποσπάσματος ὁ Πονηρίδης καὶ οἱ δύο του σύντροφοι ἐπάλαιον ἤδη κατὰ τῶν φυλάκων των, καὶ ὁ γάλλος εἶχε καταβάλει τρεῖς διὰ τῶν πυγμῶν του, ὅτε ὁ κύριός του καὶ οἱ στρατιῶται ἔφθασαν εἰς βοήθειάν των.

Πάντες, σωτῆρες καὶ σωθέντες, ἐγένοντο δεκτοὶ ἐν κραυγαῖς ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ὁ Φιλίας Φόγ διένειμεν εἰς τοὺς στρατιώτας τὴν ἀμοιβήν, ἣν τοῖς εἶχεν ὑποσχεθῆ, ἐνῶ ὁ Πονηρίδης ἐπανελάμβανε, οὐχὶ πάντῃ ἀδίκως:

— Χωρὶς ἄλλο, πολὺ στοιχίζω τοῦ αὐθέντου μου!

Ὁ Φίξ ἐθεώρει σιωπηλὸς τὸν κ. Φόγ, καὶ δύσκολον θὰ ἦτο ν' ἀναλύσῃ τις τὰ ἐν αὐτῷ ἀντιμαχόμενα αἰσθήματα. Ἡ δὲ κ. Ἄουδᾶ ἐδραζε τὴν χεῖρα τοῦ εὐπατρίδου καὶ ἔσφιγγεν αὐτὴν ἀφώνως διὰ τῶν χειρῶν τῆς.

Ὁ Πονηρίδης ἐν τούτοις, ἄμ' ἀφιχθεὶς, ἐζήτησε τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἐλπίζων ὅτι θ' ἀνεύρισκεν αὐτὴν ἐν τῷ σταθμῷ, ἐτοίμην ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ὀμάχαν, καὶ ὅτι θὰ ἐκερδαίνετο ὁ ἀπολεσθεὶς χρόνος.

— Ἡ ἀμαξοστοιχία! ἡ ἀμαξοστοιχία! ἀνέκραξεν.

— Ἀνεχώρησεν! ἀπήντησεν ὁ Φίξ.

— Καὶ ἡ ἐπομένη πότε ἐρχεται; ἠρώτησεν ὁ Φιλίας Φόγ.

— Τὸ βράδῳ μόλις.

— Ἄ! ἀπήντησε μόνον ὁ ἀπαθὴς Ἄγγλος.

[Ἐπειτα συνέχισα.]

Ἡ ΤΑΥΤΟΤΗΣ

διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.

Τὸ αἰσθημά μου πρὸς τὴν Μορέλλαν ἦτο δλόψυχός τις, ἀλλὰ καὶ ἱκανῶς ἰδιότροπος ἀγάπη. Συναντήσας τὴν κόρην ταύτην πρὸ τινῶν ἐτῶν ἠσθάνθην ἀμέσως τὴν καρδίαν μου φλεγομένην. Ἡ φλόξ ὅμως αὕτη οὐδὲν εἶχε πρὸς τὸν ἔρωτα κοινόν· ἡ δὲ ἀδημονία μου ἠῤῥξανε καθ' ἐκάστην ἐκ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι οὔτε τὸ εἶδός της ἤθελον δυνηθῆ ποτε νὰ ὀρίσω, οὔτε τὴν σφοδρότητα αὐτῆς νὰ κατευνάσω. Ὅπως δὴποτε ἡ συμπάθεια ἡμῶν ἦτο ἀμοιβαία καὶ ἀπέληξεν μετ' οὐ πολὺ εἰς γάμον. Οὐδέποτε ὠμίλησα εἰς τὴν Μορέλλαν περιπαθῶς ἢ ἐζήτησα παρ' αὐτῇ ἐρωτικὰς συγκινήσεις. Ἡ σύζυγός μου ἐν τούτοις μόνον μέλημα εἶχε πῶς νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ φεύγουσα πᾶσαν ἄλλην κοσμικὴν φροντίδα κατεγίνετο ἀποκλειστικῶς εἰς τοῦτο. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἠδύναμην νὰ λογισθῶ, ἐν ἀρχῇ τοῦλάχιστον, δυστυχής. Ἡ περιέργεια μεθ' ἧς ἐζήτουν νὰ ἐμβατεύσω εἰς τῶν ἰδίων μου αἰσθημάτων τὸ μυστήριον ἐφυγάδευε τὴν πληξίν, τὰ δὲ κατέχοντά με ὄνειρατα ἦσαν πιθανῶς προτιμότερα τῆς συνήθους πεζῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ πολυμάθεια τῆς Μορέλλας ἦτο ἐκ τῶν ἀσυνήθων, τοῦ δὲ πνεύματός της ἡ πτῆσις πολλάκις ἀκαταμέτροτος, ὥστε συναναστρεφόμενος μετ' αὐτῆς εἶχον ἦθος μαθητοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ εἶπω ὅτι ἡ σύζυγός μου ἀνατραφεῖσα ἐν Πρεσβούργῳ εἶχε πρὸ πάντων ἐπιδοθῆ εἰς τὴν μελέτην τῶν μυστικιστῶν ἐκείνων γερμανῶν συγγραφέων, ὧν τὰ ὑπερβατικὰ ὄνειροπολήματα ὑπῆρξαν ἡ πρώτη οὕτως εἶπειν ἐξάνθησις τῆς γερμανικῆς φιλολογίας. Τὰ τοιαῦτα παρακμάσαντα ἤδη ἔργα ἦσαν, ἀγνοῶ πῶς, τὰ εὐνοούμενα καὶ διηνεκῆ τῆς Μορέλλας ἀναγνώσματα. Ἄν δὲ κατέστησαν μετ' ὀλίγον καὶ ἰδικὰ μου, τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς μόνην τὴν πασιγνώστον καὶ παντοδύναμον ἐπιρροὴν τῆς ἔξεως καὶ τοῦ αἰετοῦ τῶν ὀφθαλμῶν παραδείγματος. Ἄλλὰ μὴ ὑπαρχούσης, φαίνεται, παρ' ἐμοὶ προδιαθέσεως πρὸς τὸν μυστικισμόν, αἱ ἀναγνώσεις αὗται ὀλίγον ἐπενήργουν ἐπὶ τῆς διανοίας μου καὶ ἔτι